

Sygn. akt III AUa 369/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 stycznia 2020 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	sędzia Elżbieta Gawda
	sędzia Małgorzata Pasek sędzia Krzysztof Szewczak (spr.)
Protokolant: sekr. sądowy Joanna Malena	

po rozpoznaniu w dniu 15 stycznia 2020 r. w Lublinie

sprawy M. P. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o wysokość emerytury

na skutek apelacji M. P. (1)

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 5 marca 2019 r. sygn. akt VIII U 2483/18

oddala apelację.

Małgorzata Pasek Elżbieta Gawda Krzysztof Szewczak

III AUa 369/19

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 7 września 2018 r., znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych w L. przyznał M. P. (1) emeryturę od dnia 1 sierpnia 2018 r., tj. od osiągnięcia wieku emerytalnego. Wysokość świadczenia została obliczona zgodnie z zasadami określonymi w art. 26 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. 2018 r., poz. 1270) i wyniosła 1 482,03 zł. Organ rentowy wskazał, że podstawa obliczenia emerytury podlega pomniejszeniu o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranych emerytur, w wysokości przed odliczeniem zaliczki na podatek dochodowy i składki na ubezpieczenie zdrowotne.

W odwołaniu od tej decyzji ubezpieczona M. P. (1) domagała się jej zmiany poprzez przyznanie emerytury bez odliczania sumy kwot pobranych wcześniej emerytur.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych w L. wnosił o jego oddalenie, podnosząc przy tym, iż zgodnie z art. 25 ust. 1b ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, jeżeli ubezpieczony pobrał emeryturę na podstawie m.in. art. 184 tej ustawy, to podstawę obliczenia emerytury, o której mowa w art. 24, ustaloną zgodnie z ust. 1, pomniejsza się o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranych emerytur w wysokości przed odliczeniem zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych i składki na ubezpieczenie zdrowotne.

Wyrokiem z dnia 5 marca 2019 r. Sąd Okręgowy w Lublinie oddalił odwołanie.

W uzasadnieniu tego wyroku Sąd I instancji ustalił, że M. P. (1), urodzona w dniu (...), skierowała w dniu 4 grudnia 2014 r. do ZUS Oddziału w L. wniosek o emeryturę.

W dniu 19 grudnia 2014 r. ZUS, po rozpatrzeniu wniosku, wydał decyzję odmowną.

Wyrokiem z dnia 14 stycznia 2016 r., sygn. akt VIII U 139/15, Sąd Okręgowy w Lublinie zmienił powyższą decyzję i ustalił M. P. (1) prawo do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach od dnia 1 grudnia 2014 r.

Wykonując ten wyrok organ rentowy decyzją z dnia 21 marca 2016 r. przyznał wnioskodawczyni emeryturę od dnia 1 grudnia 2014 r. Wysokość świadczenia do wypłaty została w tej decyzji określona na kwotę 1 117,56 zł.

W dniu 20 sierpnia 2018 r. M. P. (1) złożyła wniosek o emeryturę z uwagi na osiągnięcie powszechnego wieku emerytalnego.

Zaskarżoną decyzją z dnia 7 września 2018 r. organ rentowy przyznał wnioskodawczyni emeryturę wskazując, że podstawa jej obliczenia została pomniejszona o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranych emerytur, w wysokości przed odliczeniem zaliczki na podatek dochodowy i składki na ubezpieczenie zdrowotne.

Sąd Okręgowy podniósł, że powyższych ustaleń dokonał na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach toczącego się przed ZUS postępowania administracyjnego, na które składają się wnioski M. P. (1) oraz decyzje organu rentowego. Nie były one kwestionowane przez strony, nie budziły również wątpliwości Sądu Okręgowego i z tego powodu zostały uznane za wiarygodne.

Sąd Okręgowy podniósł, że zaskarżoną decyzją zostało ustalone M. P. (1) prawo do emerytury z tytułu osiągnięcia powszechnego wieku emerytalnego, określonego w art. 24 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. 2018 r., poz. 1270 ze zm.).

Zgodnie z art. 24 ust. 1 tej ustawy, ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku emerytalnego wynoszącego co najmniej 60 lat dla kobiet i co najmniej 65 lat dla mężczyzn.

Sposób obliczania tak przyznanej emerytury regulują przepisy art. 25-26 ostatnio powołanej ustawy, w tym art. 25 ust. 1b, zgodnie z którym jeżeli ubezpieczony pobrał emeryturę m.in. na podstawie 184 ustawy, podstawę obliczenia emerytury pomniejsza się o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranych emerytur w wysokości przed odliczeniem zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych i składki na ubezpieczenie zdrowotne.

Wnioskodawczyni miała przyznaną od dnia 1 grudnia 2014 r. emeryturę w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnych warunkach, tj. na podstawie art. 184 w/w ustawy.

Sąd Okręgowy zaznaczył, że przepis ustępu 1b został dodany do art. 25 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przez art. 1 pkt 6 lit. „b” ustawy z dnia 11 maja 2012 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2012 r., poz. 637). Przepis ten obowiązuje od dnia 1 stycznia 2013 r.

Sąd Okręgowy uznał że, skoro przepis art. 25 ust. 1b ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych obowiązuje od dnia 1 stycznia 2013 r., to tylko w sytuacji, gdyby wnioskodawczyni pobierała wcześniejszą

emeryturę przed tą datą, to podstawa jej emerytury nie podlegałaby pomniejszeniu o sumę kwot emerytury wcześniej pobranej w okresie do dnia 31 grudnia 2012 r. M. P. (1) zaczęła natomiast pobierać wcześniejszą emeryturę od 1 grudnia 2014 r., a więc po dniu wejścia w życie art. 25 ust. 1b ustawy emerytalnej. W związku z tym podstawę obliczenia emerytury wnioskodawczyni należało pomniejszyć o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranych emerytur w wysokości przed odliczeniem zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych i składki na ubezpieczenie zdrowotne. Ubezpieczona wiedząc, że pobieranie emerytury wcześniejszej będzie powodowało zmniejszenie wysokości emerytury przyznanej następnie w powszechnym wieku emerytalnym, mogła nie składać wniosku o wcześniejszą emeryturę.

Zgodnie z art. 129 ust. 1 ustawy emerytalnej świadczenie wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tego świadczenia, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu. Prawo wnioskodawczyni do emerytury po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego powstało w dniu 1 października 2017 r., a wniosek o jej przyznanie został zgłoszony w miesiącu sierpniu 2018 r. Tym samym wysokość emerytury jest obliczana według zasad obowiązujących w dacie złożenia wniosku, a więc z zastosowaniem art. 25 ust. 1b ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Mając to wszystko na uwadze Sąd Okręgowy oddalił odwołanie.

Apelację od tego wyroku wniosła ubezpieczona M. P. (1). Zaskarżając wyrok Sądu I instancji w istocie w całości, ponieważ została w nim zawarta ocena wysokości emerytury przyznanej ubezpieczonej zaskarżoną decyzją ZUS, wnioskodawczyni zarzuciła mu naruszenie przepisów prawa materialnego, a mianowicie ogólnie, bez konkretyzacji, przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. 2018 r., poz. 1270) poprzez ich błędną wykładnię oraz wadliwe zastosowanie. Powołując się na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 6 marca 2019 r., P 20/16 (Dz.U. 2019 r., poz. 539) wnosila o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez przyznanie jej emerytury począwszy od dnia (...) r. na starych zasadach, zgodnie z treścią art. 100 ust. 1 oraz art. 129 ust. 1 ostatnio powołanej ustawy, wyrównanie należnych jej świadczeń wraz z odsetkami ustawowymi.

W uzasadnieniu apelacji ubezpieczona podniosła, że wszystkie warunki prawa do wcześniejszej emerytury spełniła do dnia (...) r. Zdaniem apelantki zmiana stanu prawnego na skutek wejścia w życie z dniem 1 stycznia 2013 r. nowelizacji ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych pozostaje bez wpływu na jej uprawnienia emerytalne. W związku z tym że, uprawnienie te nabyła przed dniem 1 stycznia 2013 r., nie ma do niej zastosowania przepis art. 25 ust. 1b ostatnio powołanej ustawy.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie, ponieważ nie zostały w niej przedstawione zarzuty skutkujące zmianą lub uchYLENIEM zaskarżonego wyroku.

Ustalenia Sądu I instancji i wyprowadzone na ich podstawie wnioski Sąd Apelacyjny w pełni podziela i przyjmuje za własne. Sprawia to, że nie zachodzi potrzeba powtarzania szczegółowych ustaleń faktycznych oraz dokonanej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku interpretacji przepisów prawa mających zastosowanie w sprawie niniejszej (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 8 października 1998 r., II CKN 923/97 – OSNC 1999, z. 3, poz. 60; z dnia 12 stycznia 1999 r., I PKN 21/98 – OSNAP 2000, nr 4, poz. 143; z dnia 20 stycznia 2000 r., I CKN 356/98 – LEX nr 50863; z dnia 7 kwietnia 2004 r., IV CK 227/03 – LEX nr 585855; z dnia 20 maja 2004 r., II CK 353/03 – LEX nr 585756; z dnia 17 lipca 2009 r., IV CSK 110/09 – LEX nr 518138; z dnia 27 kwietnia 2010 r., II PK 312/09 – LEX nr 602700).

Sąd I instancji ustalając stan faktyczny oparł się na całokształcie zebranego materiału dowodowego, należycie go rozważył i wskazał jakim środkiem dowodowym dał wiarę, przedstawiając prawidłową ich ocenę, którą właściwie uzasadnił.

W ocenie Sądu Apelacyjnego w sprawie niniejszej Sąd Okręgowy wydając zaskarżony wyrok nie dopuścił się również obrazy przepisów prawa materialnego, a szczególności wskazanych w uzasadnieniu apelacji przepisów art. 25 ust. 1b,

art. 100 ust. 1 oraz art. 129 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. 2018 r., poz. 1270)

W kontekście przedmiotu zaskarżenia kluczowe jest to, że ubezpieczonej M. P. (1) prawo do wcześniejszej emerytury (w wieku 55 lat) od dnia 1 grudnia 2014 r. Sąd Okręgowy w Lublinie ustalił na podstawie art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 14 stycznia 2016 r. wydanym w sprawie sygn. akt VIII U 139/15. Ubezpieczona ukończyła 60 lat życia w dniu (...) r. Wniosek o przyznanie emerytury z uwagi na osiągnięcie powszechnego wieku emerytalnego (60 lat dla kobiet) złożyła w dniu 20 sierpnia 2018 r. ZUS zaskarżoną decyzją z dnia 7 września 2018 r. przyznał ubezpieczonej prawo do emerytury w wieku powszechnym od dnia 1 sierpnia 2018 r. W decyzji tej wysokość emerytury została ustalona zgodnie z zasadami określonymi w art. 26 ostatnio powołanej ustawy i wyniosła 1 482,03 zł. Organ rentowy jednocześnie wskazał, że podstawa obliczenia emerytury podlega pomniejszeniu o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranych emerytur, w wysokości przed odliczeniem zaliczki na podatek dochodowy i składki na ubezpieczenie zdrowotne.

W tym miejscu należy zauważyć, że pomimo tego, iż prawo do świadczeń z ubezpieczenia społecznego powstaje z mocy prawa, a decyzja organu rentowego ma charakter deklaratoryjny, samo spełnienie się przesłanek warunkujących prawo do świadczenia nie stanowi podstawy do wypłaty świadczenia. Podstawę taką stanowi wniosek o przyznanie świadczenia. Konsekwencją tego jest, że to właśnie złożenie wniosku o emeryturę powoduje obowiązek ustalenia prawa do niej, a następnie jej wypłaty. Podkreślić przy tym trzeba, że świadczenia wypłaca się, poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu (art. 129 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych). W przypadku ubezpieczonej będzie to zatem miesiąc sierpień 2018 r.

Mającą miejsce przed osiągnięciem przez M. P. (1) powszechnego wieku emerytalnego (60 lat) zmiana stanu prawnego, która nastąpiła na skutek wejścia w życie z dniem 1 stycznia 2013 r. przepisu ustępu „1b” dodanego do art. 25 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przez art. 1 pkt 6 lit. „b” ustawy z dnia 11 maja 2012 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2012 r., poz. 637) pozostaje bez wpływu na uprawnienia emerytalne ubezpieczonej powstałe z mocy prawa już po wejściu w życie tej zmiany. Po wejściu w życie (1 stycznia 2013 r.) tej ostatniej ustawy zrodziła się wątpliwość ze względu na nieuregulowanie temporalnego zakresu zastosowania art. 25 ust. 1b ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i odmiennosc sytuacji prawnej w chwili ukończenia wieku określonego w ustawie i w chwili nabycia prawa do świadczeń emerytalnych wynikającej z art. 100 ust. 1 i art. 129 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Sąd Najwyższy w uchwale z 19 października 2017 r., III UZP 6/17 (OSNP 2018, nr 3, poz. 34) przyjął, że rozpoznanie wniosku o ustalenie prawa do emerytury wymaga potwierdzenia tego prawa oraz jego wysokości według stanu prawnego obowiązującego w dniu złożenia wniosku. Oznacza to, że wniosek rozpatrywany jest na podstawie obowiązujących w chwili jego złożenia przepisów dotyczących sposobu wyliczenia emerytury (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 6 kwietnia 2016 r., II UK 78/15 – OSNP 2017, nr 11, poz. 151; z dnia 12 września 2017 r., II UK 381/16 – LEX nr 2376896; z dnia 7 marca 2018 r., I UK 572/16 – LEX nr 2486885 oraz z dnia 13 czerwca 2018 r., III UK 90/17 – Legalis nr 1793941).

W tych okolicznościach zastosowanie art. 25 ust. 1b ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych do tych emerytów, którzy osiągnęli powszechny wiek emerytalny i wniosek o emeryturę z tego tytułu złożyli w nowym stanie prawnym, po wejściu w życie niekorzystnego sposobu wyliczania emerytury, nie budzi wątpliwości konstytucyjnych i jest uzasadnione obowiązującą w prawie ubezpieczeń społecznych zasadą realizacji prawa do emerytury według przepisów obowiązujących w dniu złożenia wniosku.

Nietrafny okazał się przedstawiony w uzasadnieniu apelacji zarzut naruszenia art. 100 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, który stanowi, że prawo do świadczeń określonych w tej ustawie powstaje z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do jego nabycia, ponieważ do

ureczywistnienia i konkretyzacji prawa i/lub wysokości emerytury wymagany jest wniosek zainteresowanego, o którym mowa w art. 116 ust. 1 tej ustawy, niezbędny do ustalenia prawa do świadczeń określonych w ustawie. Świadczenia te wypłaca się bowiem poczynając od dnia powstania prawa do wnioskowanego świadczenia, jednak nie wcześniej niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu (art. 129 ust. 1 ustawy). Taki stan rzeczy oznacza, że wprawdzie prawo do emerytury powstaje z mocy prawa z dniem spełnienia wszystkich przesłanek wymaganych do jego nabycia, ale niezbędne jest także potwierdzenie tego prawa w celu uruchomienia wypłaty ustalonego świadczenia w określonej wysokości, które wymaga złożenia stosownego wniosku i jego rozpoznania w stanie prawnym adekwatnym dla jego oceny. Inaczej rzecz ujmując, bez złożenia wymaganego wniosku o ustalenie, tj. potwierdzenie przesłanek nabycia prawa do emerytury nie zostanie ono ureczywistnione jako świadczenie przysługujące w określonej wysokości od konkretnie oznaczonego miesiąca. Oznacza to, że wniosek emerytalny, o którym mowa w art. 116 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, stanowi warunek konieczny dopełnienia, ureczywistnienia i konkretyzacji emerytury przysługującej z mocy prawa.

Rozpoznanie wniosku o ustalenie prawa do emerytury wymaga potwierdzenia tego prawa oraz jego wysokości według stanu prawnego obowiązującego, tj. aktualnego w dacie złożenia wniosku. Oceniając sytuację ubezpieczonej należało mieć na uwadze, że od grudnia 2014 r. miała ona ustaloną wcześniejszą emeryturę na podstawie art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, którą pobierała w wysokości określonej według zasad określonych w art. 53 tej ustawy i było to jej jedyne prawem potwierdzone świadczenie emerytalne. Tę wcześniejszą emeryturę pobierała do sierpnia 2018 r., tj. do miesiąca złożenia kolejnego wniosku emerytalnego o ustalenie na podstawie art. 24 ust. 1 ostatnio powołanej ustawy prawa do emerytury w powszechnym dla kobiet wieku emerytalnym, w tzw. systemie skapitalizowanych i zwaloryzowanych kapitału początkowego oraz składek, którą aktualnie pobiera w wyższej niż poprzednia wysokość wcześniejszej emerytury, która była uzależniona od długości stażu ubezpieczeniowego, podstawy wymiaru emerytury w sposób określony w art. 53 ustawy oraz prognozowanego okresu pobierania emerytury.

W polskim porządku prawa ubezpieczeń społecznych nie było i ma szczególnego przepisu prawa, który zobowiązywałby organ rentowy do przyznania z urzędu emerytury z art. 24 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w miejsce pobieranej wcześniejszej emerytury ustalonej na podstawie art. 184 tej ustawy, także i choćby dlatego, że wysokość „nowej” emerytury nie zawsze będzie korzystniejsza niż wysokość emerytury wcześniej pobieranej. W szczególności warto zwrócić uwagę, że organ rentowy przyznaje z urzędu emeryturę, o której mowa w art. 24, ustaloną w systemie tzw. skapitalizowanej i zwaloryzowanej składki oraz zwaloryzowanego kapitału początkowego oraz środków ewidencjonowanych na subkoncie, o którym mowa w art. 40a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, wyłącznie zamiast, tj. w miejsce renty z tytułu niezdolności do pracy osobie, która osiągnęła wiek uprawniający do emerytury oraz podlegała ubezpieczeniu społecznemu albo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym. Na wniosek takiej osoby, która spełniła warunki do emerytury określone, między innymi, w art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, jednakże nie wystąpiła z wnioskiem o jej przyznanie, ponownie oblicza się wysokość emerytury zgodnie z art. 53 i 56 (por. art. 24a ostatnio powołanej ustawy).

W judykaturze przyjmuje się, że nawet gdy przesłanki ustalenia prawa do emerytury zostały spełnione przed datą złożenia wniosku o emeryturę (art. 100 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych), to jej ustalenie, w tym przyznanie innego świadczenia emerytalnego w miejsce (zamiast) dotychczasowej wcześniejszej emerytury, nie może nastąpić wcześniej niż od miesiąca złożenia wniosku emerytalnego (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 21 kwietnia 2015 r., I UK 329/14 – LEX nr 1731106 oraz z dnia 24 listopada 2016 r., I UK 407/15 – LEX nr 2191445). Wszelkie wątpliwości interpretacyjne w tym zakresie zostały usunięte przez skład powiększony Sądu Najwyższego, który uznał, że do przyznania świadczenia konieczne jest ustalenie prawa do jego pobierania i wypłaty w określonej wysokości (por. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 27 listopada 1989 r., III UZP 11/89 – OSNCP 1990, nr 6, poz. 72 oraz uchwała z dnia 10 sierpnia 1988 r., III UZP 22/88 – OSNCP 1989, nr 12, poz. 194). Pogląd ten zachował aktualność, a jego przyjęcie oznacza, że samo ustalenie prawa do „nowego” świadczenia emerytalnego przez stwierdzenie spełnienia jego warunków nie odpowiada przyznaniu świadczenia. Nawet jeżeli

przesłanki uprawniające do tego świadczenia zostały spełnione przed datą złożenia wniosku o to świadczenie, to jego przyznanie nie może nastąpić wcześniej niż od miesiąca, w którym ten wniosek zgłoszono.

Stosownie do tej utrwalonej linii orzeczniczej, M. P. (1) nabyła prawo do wnioskowanej („nowej”) emerytury na podstawie art. 24 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych dopiero od miesiąca złożenia (w sierpniu 2018 r.) adekwatnego wniosku o to „nowe” świadczenie emerytalne (art. 129 ust. 1 ustawy) i w wysokości uwzględniającej ówczesny, tj. obowiązujący w dniu wydania zaskarżonej decyzji stan prawny. W konsekwencji, wobec pobrania przez skarżącą kwot wcześniejszych emerytur, ustalonych na podstawie art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, podstawę wymiaru „nowej” emerytury z art. 24 ust. 1 tej ustawy, pomniejsza się o kwoty stanowiące sumę kwot pobranych przez ubezpieczoną wcześniejszych emerytur (art. 25 ust. 1b tej ustawy).

Skoro ubezpieczona wniosek o emeryturę złożyła w dniu 20 sierpnia 2018 r., pomimo tego, że pozostałe przesłanki spełniła przed tą datą, to ustalenie prawa do emerytury i ustalenie wysokości tej emerytury powinno nastąpić według stanu prawnego obowiązującego w dacie złożenia wniosku.

Na koniec pozostaje jeszcze odnieść się do powołanego w apelacji wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 6 marca 2019 r., P 20/16 (OTK-A 2019, poz. 11). Nie ma on zastosowania w sprawie niniejszej, ponieważ dotyczy wyłącznie kobiet urodzonych w (...) r. W uzasadnieniu tego wyroku Trybunał Konstytucyjny podkreślił, że stwierdzając niekonstytucyjność przepisu art. 25 ust. 1b ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w zakresie, w jakim dotyczy kobiet urodzonych w (...) r., które przed dniem 1 stycznia 2013 r. nabyły prawo do wcześniejszej emerytury, nie zakwestionował możliwości stosowania określonego w nim mechanizmu potrącania w stosunku do pozostałych osób.

Mając to wszystko na uwadze Sąd Apelacyjny uznał, że zarzuty przedstawione w apelacji są nieuzasadnione, a ponieważ brak jest też innych podstaw do wzruszenia zawartego w zaskarżonym wyroku trafnego rozstrzygnięcia Sądu I instancji, które sąd odwoławczy bierze pod rozwagę z urzędu, apelację jako bezzasadną na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił.